

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТАНОВИЩЕ

**от
Министерския съвет на Република България**

**по
конституционно дело No 34 за 1998 г.**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛЮ,

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 3 декември 1998 г. сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело No 34 за 1998 г., образувано по искане на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 133 от 1998 г.) и от Закона за съдебната власт (ЗСВ), към което е присъединено искането на 49 народни представители за обявяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 133 от 1998 г.).

1. По искането за обявяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ЗИДЗСВ)

1.1. По § 3, 6, 15, 18, 28, 41, 43, 51, 67, 68, 77 от ЗИДЗСВ - т. I.1 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Посочените разпоредби са оспорени като противоконституционни единствено поради това, че противоречали на чл. 4, ал. 1 и чл. 88, ал. 1 от

Конституцията, тъй като не били приети от Народното събрание на две гласувания.

В исканията не се оспорва, че ЗИДЗСВ е приет на две гласувания, а се твърди, че при второто гласуване в противоречие с чл. 69, ал. 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) били приети принципно нови текстове извън възможните законодателни решения, тъй като по оспорените текстове не е имало предложение в законопроекта на Министерския съвет или те са в пряко противоречие с него.

И в двете искания противоречието с Конституцията на Република България се обосновава с наличието на нарушение на чл. 69, ал. 2 от ПОДНС. Твърди се, че тъй като този текст развивал конституционната идея на чл. 88, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията, не ставало въпрос за нарушаване на нормите на ПОДНС, а за нарушаване на конституционни норми. Този извод обаче не намира подкрепа в практиката на Конституционния съд - в Решение No 3 от 1995 г. по к. д. No 6 от 1995 г. е посочено, че обстоятелството, че чл. 73 от Конституцията предвижда изрично създаването на ПОДНС, не придава на правилника конституционен характер и разпоредбите му не стават и не са конституционни норми. Все в същото решение Конституционният съд е посочил, че не намира основание да изостави разбирането си, изразено по к. д. No 17 от 1991 г., че преценката за конституционност съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията трябва да бъде дадена единствено с оглед на това, дали са нарушени конституционни разпоредби, а не други нормативни актове, въвеждащи допълнителни изисквания или процедури. След като разпоредбите на ПОДНС не представляват конституционни норми, то нарушаването им не води до противоконституционност. По тези съображения Конституционният съд е приел, че твърденията в искането нарушения на ПОДНС са без значение за решаване на делото и не е обсъждал в решението си дали тези правила са били нарушени.

Дори и ако приемете да обсъждате по същество твърденията относно допуснати нарушения на ПОДНС, считаме, че те също са неоснователни. Законът, независимо дали той изменя и допълва друг закон, или създава първична уредба на обществени отношения, е едно цяло, обвързано с обща цел и принципи, и приемането му на две гласувания дава възможност да бъдат обхванати всички отношения, които следва да бъдат уредени с него. Затова и Конституцията не ограничава възможностите на законодателя да допълва или изменя проектите на закони между двете гласувания. В съответствие с нея чл. 68, ал. 1 от ПОДНС изрично допуска не само изменения, но и допълнения в приетия на първо гласуване законопроект, а чл. 69, ал. 3 от ПОДНС поставя

ограничения единствено за обсъждане и гласуване на предложения, които противоречат на принципите на приетия на първо гласуване законопроект, но не и за предложения, които допълват законопроекта, без да противоречат на неговите принципи. В исканията обаче не се сочи на кой от принципите в приетия на първо гласуване законопроект противоречат текстовете, допълнени и изменени от народните представители при второто гласуване, което би било необходимо за обосноваване на твърденията за противоречие с чл. 69, ал. 2 от ПОДНС.

По тези съображения считаме, че оспорените разпоредби са приети в съответствие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията.

1.2. По § 12, 13, 16, 18, 36, 40, 42, 45, 48, 49, 56, 58, 59, 63, 64, 65, 66, 72, 73, 79, 80 - т. I.2 от искането на народните представители

Посочените разпоредби са оспорени като противоконституционни единствено поради това, че били приети от Народното събрание, без да е налице кворумът, предвиден в чл. 81, ал. 1 от Конституцията. В подкрепа на това твърдение в искането се сочат само данни за броя на гласувалите народни представители, но не и данни за броя на присъствалите в залата народни представители съгласно стенографските протоколи. Както Конституционният съд вече е имал повод да се произнесе в Решение No 18 от 1995 г. по к. г. No 16 за 1995 г. и в Решение No 3 от 1993 г. по к. г. No 2 за 1993 г., компютърните данни служат, за да се установи резултатът от гласуването, но от тях не могат да се правят констатации и изводи за кворума, тъй като те дават броя на гласувалите, а не броя на присъстващите в залата народни представители, някои от които може да не са гласували.

При това положение ако според данните в стенографските протоколи заседанията на Народното събрание, на които са приети посочените текстове, са проведени при наличие на кворума по чл. 81, ал. 1 от Конституцията, искането на народните представители е неоснователно.

1.3. По § 17 - т. I.3 от искането на народните представители

Посоченият текст е оспорен единствено поради противоречие с чл. 88, ал. 3 във връзка с чл. 5, ал. 5 от Конституцията на Република България, тъй като обнародваният в "Държавен вестник" текст на § 17 на ЗИДЗСВ се различава от гласувания от Народното събрание текст.

Въпросът за съответствието между обнародвания и приетия текст на закона не е въпрос на конституционност и не следва да бъде разглеждан от Конституционния съд. Дори и ако Конституционният съд приеме, че несъответствието между гласувания и обнародвания текст е основание за обявяване на противоконституционност на обнародвания текст, то Конституционният съд по никакъв начин не би могъл да обнародва гласувания текст, за да влезе той в сила. Именно поради това в чл. 42, ал. 1 и 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА) е уредена процедурата по отстраняване на подобни несъответствия, като е посочен органът, който установява несъответствието, и редът, по който се извършва поправката. Същевременно в чл. 10, ал. 3 от Закона за "Държавен вестник" изрично е предвидена възможност за отстраняване на технически несъответствия или грешки в актовете при подготовката на текстовете за обнародване.

С оглед посочените законови разпоредби считаме, че няма основание за обявяване на противоконституционност на оспорения текст, а въпросът относно съответствието между обнародвания и гласувания текст е от компетентността на председателя на Народното събрание, който съгласно чл. 34, ал. 1, т. 1 от ЗНА е оправомощен да удостоверява текстовете на законите и приемането им по съответния ред.

1.4. По § 14, 20, 23, 26, 30, 31, 32, 33, 35, 37, 38, 46, 47, 50, 70, 75, 76 - т. I.1 и т. I.2 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Посочените разпоредби от ЗИДЗСВ са оспорени като противоконституционни поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и чл. 81, ал. 1 от Конституцията.

Считаме исканията в тази им част за неоснователни по съображенията, посочени в т. 1.1 и 1.2 от становището.

1.5. По § 11 и § 22 - т. I.1, т. I.2 и т. I.3 от искането на народните представители

Посочените разпоредби са оспорени като противоконституционни поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и чл. 81, ал. 1 от Конституцията, както и поради това, че обнародваният текст не съответствал на приетия от Народното събрание.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1, 1.2 и 1.3 от становището.

1.6. По § 1 от ЗИДЗСВ

§ 1, с който е изменен чл. 3, ал. 3 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и чл. 128 от Конституцията на Република България.

1.6.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.6.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 128 от Конституцията на Република България - т. II.11 от искането на народните представители

В искането се твърди, че § 1, с който се закриват районните следствени служби, противоречал на конституционните идеи, вложени в чл. 128 от Конституцията на Република България, тъй като се ликвидирала организационната структура на следствието и между неговите звена нямало йерархическа и процесуална зависимост, което ги правело неравнопоставени с другите съдебни органи.

Доводите в искането биха могли да бъдат преценявани само с оглед целесъобразността на законодателното решение, но те не могат да обосновават противоконституционност на текста, доколкото Конституцията не съдържа текстове относно организацията на следствието и взаимоотношенията му с другите органи на съдебната власт, а препраща по този въпрос към закон - чл. 133 от Конституцията.

Конституционният съд вече е имал повод да се произнесе по въпроса относно организацията и структурата на следствието и допустимите от чл. 128 от Конституцията законодателни решения. В мотивите на Решение No 6 от 1993 г. по к. д. No 4 за 1993 г. се казва:

“Конституцията решава, че следствието е част от съдебната власт (чл. 128 от Конституцията), без да конкретизира неговата структура и правно-административните връзки с другите две звена на

съдебната власт (съд и прокуратура). Това трябва да бъде решено с устройствените закони.”

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.7. По § 4

§ 4, с който е изменен чл. 18, ал. 1, изречение четвърто, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и чл. 130, ал. 3 и 4 от Конституцията на Република България.

1.7.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.7.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 130, ал. 3 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. II.2 от искането на народните представители

В искането се твърди, че оспореният текст в частта му относно главния прокурор противоречал на чл. 130, ал. 3 и на чл. 4, ал. 1 от Конституцията, тъй като главният прокурор се лишавал от възможността да участва в делегатските събрания и да избира Висшия съдебен съвет.

Посоченият извод не може да бъде подкрепен. Преди всичко съгласно чл. 130, ал. 1 от Конституцията главният прокурор е член по право на Висшия съдебен съвет, което означава, че неговите правомощия и възможности да участва в работата на ВСС не могат да бъдат ограничени със законов текст. Нещо повече, според нас оспореният текст не означава, че главният прокурор сам ще провежда делегатско събрание. Съгласно чл. 27, ал. 1, т. 3 от ЗСВ Висшият съдебен съвет определя броя на прокурорите във всички прокуратури, а съгласно чл. 115, ал. 1 от същия закон главният прокурор лично или чрез определени от него прокурори извършва ревизии и контролира работата на всички прокурори. Доколкото законът не забранява при главния прокурор да има прокурори, възможно е в изпълнение на правомощията си по чл. 27, ал. 1, т. 3 от закона Висшият съдебен съвет да вземе решение в такъв смисъл.

При това положение ако в чл. 18, ал. 1 от ЗСВ не е предвидена изрично възможността за провеждане на делегатско събрание и от тези прокурори, те ще бъдат лишени от правата, които имат всички останали магистрати, което е недопустимо и би било нарушение на Конституцията.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.8. По § 5

§ 5, с който е изменен чл. 27 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 81, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България.

1.8.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1. от становището.

1.8.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.8.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България - т. II.3 от искането на народните представители

В искането се твърди, че правомощията на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция да прави предложение за снемане на имунитета и за отстраняване от длъжност на съдия, прокурор или следовател, представлявали недопустима намеса на изпълнителната власт в работата на независимата съдебна власт.

Подобен извод не може да бъде подкрепен. Съгласно чл. 130, ал. 5 от Конституцията заседанията на ВСС се председателстват от министъра на правосъдието, който не участва в гласуването. Следователно конституционният законодател е предвидил, че

министърът не само участва в заседанията на ВСС, а ги и председателства, и е ограничил изрично само правото на министъра да участва в гласуването, но не и правото му да прави предложения пред ВСС и да участва в разискванията. Ако конституционният законодател бе искал до такава степен да ограничи възможностите на министъра да участва в работата на ВСС, то той можеше изобщо да не предвижда участието му в заседанията или поне изрично да отнеме и възможността министърът да прави предложения или да участва в разискванията, така, както е направил с гласуването.

Възможността министърът на правосъдието и правната евроинтеграция да прави предложения за снемане на имунитета на магистратите не накърнява принципа на разделението на властите, тъй като не се отнемат правомощията на органите на съдебната власт, а се дава допълнителна възможност и на друг орган извън органите на съдебната власт, да прави такива предложения. От друга страна, предложението на министъра не обвързва по никакъв начин ВСС и не предопределя решението му, поради което не може да се възприема и като недопустима намеса на изпълнителната власт в работата на съдебната власт.

Конституционният съд е имал поводи да се произнася във връзка с разделението на властите и взаимодействието между тях. В Решение No 6 на Конституционния съд от 1993 г. по к. г. No 4 за 1993 г., се казва:

“Правното и политическото съдържание на термина “разделение на властите” се състои в това, че държавната власт има три основни сфери на проявление, възложени на три основни системи от органи, които са относително независими един от друг и функционират в определена взаимна връзка. Става дума за трите основни функции на държавната власт, т.е. разграничаване компетентността между трите групи органи, а не някакво тривластие, изключено в управлението на съвременната държава. Научното обяснение изисква да се държи сметка и за това, че няма “китайска стена” между различните власти, че те взаимодействат помежду си и че в последна сметка са прояви на единната държавна власт и суверенитет. Тази е идеята, вложена в чл. 8 от Конституцията, който гласи: “Държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна”. В Германия (чл. 95, ал. 2 и чл. 98, ал. 4 от Конституцията на Федерална Република Германия) министърът на правосъдието при определени условия назначава съдиите, без това да се счита, че правомощието на изпълнителната власт нарушава принципа за разделение на властите и накърнява независимостта на съдебната власт.”

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.9. По § 7

§ 7, с който е изменен чл. 30 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България.

1.9.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

В мотивите, обосноваващи твърденията на народните представители, § 7 е посочен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията, въпреки че липсва изрично искане за обявяването му за такъв. Независимо от това считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.9.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България - т. II.3 от искането на народните представители

В искането се твърди, че § 7 в частта му относно чл. 30, ал. 2 и чл. 30, ал. 4 от ЗСВ противоречат на разделението на властите и накърнява независимостта на съдебната власт.

Съображенията, поради които считаме, че Конституцията не ограничава възможността законът да предвиди, че министърът на правосъдието и правната евроинтеграция прави предложения пред ВСС, са посочени в т. 1.8.3 от становището. Участието на министъра в заседанията на ВСС, предвидено в Конституцията, означава не само възможност на министъра да прави предложения и да участва в разискванията, а и задължение за изпълнение на решенията на ВСС, включително и издаването на заповеди в изпълнение на тези решения. При това отказът на министъра да издаде заповедта винаги може да бъде оспорен пред Върховния административен съд при условията и по реда на Закона за Върховния административен съд и в този смисъл съществуват и допълнителни законови гаранции за изпълнението на това негово правомощие, възложено му с чл. 30, ал. 4 от ЗСВ.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.10. По § 8

§ 8, с който е изменен чл. 34 от ЗСВ, е оспорен в частта му относно ал. 2 като противоконституционен поради противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 129 и чл. 131 и чл. 119 от Конституцията на Република България.

1.10.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 129 и чл. 131 от Конституцията на Република България - т. II.6 от искането на народните представители

В искането се твърди, че дисциплинарният състав на ВСС имал статут на особена юрисдикция, която постановявала актове със задължителна сила, и било конституционно недопустимо правомощията на ВСС да се делегират на пет негови членове. Същевременно обаче не се оспорва конституционността на чл. 33 от ЗСВ, който предвижда създаването на дисциплинарния състав, въпреки че всички посочени в искането доводи са съотносими именно към този текст от ЗСВ, а не към § 8 и изменения с него чл. 34 от закона.

В случая няма нарушение на Конституцията, нито накърняване на конституционните правомощия на ВСС, тъй като от една страна чл. 129, ал. 1 и чл. 131 от Конституцията не изключват възможността дисциплинарната отговорност да се осъществява от орган на ВСС, а от друга, правомощията на ВСС да взема решения по посочените в чл. 129, ал. 1 от Конституцията въпроси са възпроизведени в пълно съответствие с конституционния текст в чл. 27, ал. 1, т. 4 и чл. 30 от ЗСВ. Именно и поради това наказанието "понижаване в ранг и длъжност" по чл. 169, ал. 1, т. 4 се налага от ВСС, а не от дисциплинарния състав, съгласно чл. 178 от ЗСВ.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.10.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1 и чл. 119 от Конституцията на Република България - т. П.7 от искането на народните представители

В искането се твърди, че с чл. 34, ал. 2 се създавал нов правораздавателен орган, който бил извънреден съд и съд по определена категория дела в противоречие с чл. 119 от Конституцията.

Създаването на съдебния състав, предвиден в оспорения законов текст, не е в противоречие с чл. 119 от Конституцията. В състава участват само съдии и в този смисъл той се създава в рамките на органите на съдебната власт, така, както те са посочени в Конституцията. От друга страна предвиденият в закона начин на съставянето му осигурява равенство между магистратите и безпристрастност при разглеждането на жалбите, като не се дава възможност на съдиите от един определен съд да се произнасят по наложените дисциплинарни наказания на всички останали магистрати, включително и на колегите си, и в този смисъл те да се превърнат във висш наказващ магистратите орган.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.11. По § 10

§ 10, с който е изменен чл. 36 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и 3 и чл. 129, ал. 3 от Конституцията на Република България.

1.11.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.11.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 3 от Конституцията на Република България - т. I.3 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.3 от становището.

1.11.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 129, ал. 3 от Конституцията на Република България - т. П.4 от искането на народните представители

В искането се твърди, че главният инспектор в Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция не можел нито да има статут на несменяемост, нито да запазва този статут, тъй като бил орган на изпълнителната власт.

Фактът, че конституционният законодател е предвидил статут на несменяемост за съдиите, прокурорите и следователите, не прегражда възможността законодателят да предвиди запазването на този статут или да предвиди такъв статут за други длъжности, когато това не е изключено изрично от Конституцията или не противоречи на друг неин текст (както е в случая с длъжността на министъра, даден като пример в искането).

В този смисъл оспореният текст не противоречи на Конституцията, тъй като не накърнява несменяемостта на магистратите. Нещо повече, текстът охранява правата и интересите на органите на съдебната власт. Запазването на статута на несменяемост дава възможност за главен инспектор да бъде назначен съдия, прокурор или следовател, който е работил в съдебната система и съответно познава спецификата на работата, като същевременно му осигурява независимост и спокойствие при изпълнение на задълженията му, така, че той да може да действа по съвест и вътрешно убеждение.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.12. По § 21

§ 21, с който е изменен чл. 82 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 81, ал. 1 и чл. 119, ал. 1, чл. 128 и чл. 6 от Конституцията на Република България.

1.12.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.12.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.12.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 119, ал. 1 и чл. 6 от Конституцията на Република България - т. II.11 от искането на народните представители и т. 4 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че ликвидирането на военната колегия към Върховния касационен съд и на военната прокуратура към Главна прокуратура противоречало на чл. 119, ал. 1 от Конституцията и накърнявало правата на военнослужещите на касационно военно правораздаване.

Конституционният съд е имал повод да се произнесе по този въпрос. В диспозитива на Решение No 10 от 1998 г. по к. г. No 8 от 1998 г. е посочено, че от изключителна компетентност на законодателя е да прецени необходимостта от военна колегия във Върховния касационен съд и съответно от военна прокуратура в Главна прокуратура. Това е така, тъй като по смисъла на чл. 119, ал. 1 от Конституцията като трета касационна инстанция за делата на военните съдилища действа Върховният касационен съд, без да е предвидено обособяването на специално поделение (колегия, отделение), което да разглежда тези дела, а по силата на чл. 126, ал. 1 от Конституцията съществуването на военна прокуратура е оправдано само ако има военна колегия към Върховния касационен съд.

Закриването на военната колегия и на военната прокуратура с нищо не накърнява правата на военнослужещите и в този смисъл не противоречи на чл. 6 от Конституцията, тъй като те имат същото право на касационно правораздаване, каквото имат и всички граждани на Република България.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.13. По § 24

§ 24, с който е отменена т. 3 в чл. 89 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 117, ал. 2, чл. 121, ал. 1 и чл. 119, ал. 3 от Конституцията на Република България - т. 18 от искането на главния прокурор.

В искането се твърди, че с отмяната на т. 3 в чл. 89 от ЗСВ се отнемало правомощие на Пленума на Върховния касационен съд в противоречие с принципите, прогласени в посочените конституционни текстове.

Подобно правомощие на Пленума на Върховния касационен съд не произтича от конституционни текстове и в този смисъл съществуването или отмяната му е въпрос единствено на законодателно решение, поради което считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.14. По § 29

§ 29, с който са отменени ал. 1 и 3 в чл. 113 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1 и чл. 119, ал. 1 и чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България.

1.14.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. 1.1 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Считаме исканията в тази им част за неоснователни по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.14.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 119, ал. 1 и чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България - т. 4 в искането на главния прокурор

В искането се твърди, че със закриването на военната колегия при Върховния касационен съд и на прокуратурата на въоръжените сили се нарушавали посочените конституционни текстове.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.12.3 от становището.

1.15. По § 34

§ 34, с който е изменен чл. 122 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 81, ал. 1 и чл. 119 и чл. 128 от Конституцията на Република България.

1.15.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.15.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.15.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 128 от Конституцията на Република България - т. II.11 от искането на народните представители

В искането се твърди, че с оспорения текст, с който се ликвидирала Националната следствена служба, противоречи на конституционните идеи, вложени в посочения конституционен текст.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.6.2 от становището.

1.16. По § 39

§ 39, с който е изменен чл. 127 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1 и с чл. 129, ал. 2 и сл.

1.16.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. 1.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.16.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 6, чл. 129 и 130 от Конституцията на Република България - т. II.5 от искането на народните представители

В искането се твърди, че § 39 в частта му относно "правителствен агент, съагент, съдебен кандитат ... и правен съветник в държавно и общинско учреждение" противоречи на чл. 4, ал.1, чл. 6 и чл. 129, чл. 130 от Конституцията.

Подобен извод не може да бъде подкрепен. Чл. 133 от Конституцията изрично препраща към закон относно условията за назначаване на съдиите, прокурорите и следователите. При това Конституционният съд вече е имал повод да се произнесе по този въпрос. В Решение No 9 от 1994 г. по к. д. No 11 от 1994 г. е посочено, че съгласно чл. 133 от Конституцията на Република България организацията и дейността на ВСС, на съдилищата, на прокурорските и на следствените органи, статутът на съдиите, прокурорите и следователите, както и условията и редът за тяхното назначаване и освобождаване от длъжност се уреждат със закон. В този смисъл след като Конституцията не предвижда друго, изискванията за определен стаж са подход и критерий на законодателя и те се определят от неговата преценка, а въпросът дали има по-добър подход и по-точен критерий е въпрос на целесъобразност, а не на конституционосъобразност.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.17. По § 52

§ 52, с който е създадена т. 4 в чл. 168, ал. 1, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 81, ал. 1, чл. 88, ал. 3 и чл. 117 от Конституцията на Република България.

1.17.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.17.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.17.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 3 от Конституцията на Република България - т. I.3 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.3 от становището.

1.17.4. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1 и чл. 117 от Конституцията на Република България - т. II.10 от искането на народните представители

В искането се твърди, че било недопустимо в една правова държава орган, какъвто е ВСС, под формулировката "нарушаване на положената клетва" да налага наказание на магистратите, като преценява тяхното вътрешно убеждение при прилагането на закона, поради което текстът противоречал на посочените конституционни текстове.

Нарушаването на положената клетва е общо понятие, което определя дисциплинарното нарушение чрез настъпилите от него последици, а не чрез конкретно действие или бездействие. Във всеки отделен случай обаче за да се прецени, дали е нарушена клетвата, следва да се установи какво е извършил съдията, прокурорът или следователят. В случая не става въпрос за преценка на тяхното вътрешно убеждение, съответно за накърняване на независимостта на магистратите, както се твърди в искането, а за конкретни техни действия или бездействия, които са довели до нарушаване на клетвата. В този смисъл това нарушение е напълно сравнимо с останалите нарушения, предвидени в чл. 168 от ЗСВ, като процедурата по установяване на нарушението, налагане на наказанието и защитата на дисциплинарно наказаните и в

този случай е същата, както и при всички останали дисциплинарни нарушения.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.18. По § 53

§ 53, с който е изменен чл. 169, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 81, ал. 1, чл. 4, чл. 48, ал. 3 и чл. 127 от Конституцията на Република България.

1.18.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.18.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.18.3. Относно твърдението за противоречие с принципите на Конституцията, с чл. 4 и чл. 48, ал. 3 и 4 от Конституцията на Република България - т. II.8 от искането на народните представители

В искането се твърди, че наказанието “преместване в друг съдебен район за срок от три години” (чл. 169, ал. 1, т. 5 от ЗСВ) било граничещо със задължително заселване или с поправителен труд и нарушавало правото на труд на гражданите.

Преместването в друг съдебен район няма нищо общо нито с принудителния труд, нито със задължителното заселване и не променя избраната свободно професия или местоработата на наказания. Възприемането на противното би означавало, че всяко командироване, възлагане на функции по заместване и т.н. е нарушение на чл. 48, ал. 3 от Конституцията. Доводите, посочени в искането, биха могли да бъдат обсъждани само и единствено във връзка с целесъобразността на

оспорваното законодателно решение, но те са несъотносими с конституционносъобразността на текста.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.18.4. Относно твърдението за противоречие с принципите на правата държава и чл. 127, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. II.9 от искането на народните представители

В искането се твърди, че било конституционно недопустимо едно дисциплинарно производство да прераства в отнемане на имунитет, след като ВСС не е бил сезиран с подобен въпрос, както и че било конституционно недопустимо ВСС да определя прокурор да защитава това, което е решил той (чл. 169, ал. 3 от ЗСВ).

Съгласно чл. 132, ал. 2 от Конституцията в определени със закон случаи решение за снемане на имунитета на съдия, прокурор или следовател се приема от ВСС. Оспореният текст урежда именно един такъв случай и в този смисъл той е напълно съобразен с Конституцията, още повече, че текстът изрично препраща към чл. 27, ал. 1, т. 6 от ЗСВ. Твърдението, че ВСС определял прокурор за да защитава това, което ВСС е решил, и че ВСС цял да има доверени прокурори, е несъстоятелно, тъй като компетентният съд, а не определения прокурор, ще се произнесе по спора.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.19. По § 54

§ 54, с който е изменен чл. 171 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България.

1.19.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

19.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България - т. П.3 от искането на народните представители

В искането се твърди, че правомощието на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция за прави предложения за възбуждане на дисциплинарни производства противоречи на посочените конституционни текстове.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.8.3 от становището.

1.20. По § 55

§ 55, с който е изменен чл. 172 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България.

1.20.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. 1.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.20.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България - т. П.3 от искането на народните представители

В искането се твърди, че правомощието на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция да обръща внимание на съдиите, прокурорите и следователите, което имало правно и морално значение за тях, нарушавало принципа на разделение на властите и независимостта на съдебната власт.

Обръщането на внимание, посочено в текста, не е дисциплинарно наказание. Нещо повече, в текста изрично е посочено, че то е свързано само с допуснати нарушения по образуването и движението на делата, т.е. то е свързано единствено с правомощията на инспектората към Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗСВ, а тези правомощия не се оспорват. И най-накрая текстът безусловно задължава министърът да уведоми ВСС за това

свое действие, за да прецени ВСС има ли основание да предприеме действия по упражняване на своите правомощия.

По посочените съображения, както и по съображенията, посочени в т. 1.8.3 от становището, считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.21. По § 57

§ 57, с който се изменя чл. 174 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1, чл. 4 и чл. 129 от Конституцията на Република България.

1.21.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.21.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 4 и чл. 129 от Конституцията на Република България - т. II.6 от искането на народните представители

В искането се твърди, че разглеждането на дисциплинарното дело от дисциплинарен съвет противоречи на посочените конституционни текстове.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.1 от становището.

1.22. По § 61

§ 61, с който се изменя чл. 179 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1, чл. 4 и чл. 129 от Конституцията на Република България.

1.22.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.22.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 4 и чл. 129 от Конституцията на Република България - т. II.6 от искането на народните представители

Искането за отмяна на оспорения текст се обосновава с доводите относно противоконституционността на създаването на дисциплинарния състав.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.1 от становището.

1.23. По § 62

§ 62, с който се изменя чл. 180 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, ал. 1, чл. 4, ал. 1, чл. 129, ал. 1 и чл. 131 от Конституцията на Република България.

1.23.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. I.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.23.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 129, ал. 1 и чл. 131 от Конституцията на Република България - т. II.6 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.1 от становището.

1.23.3. Относно твърдението за противоречие с чл. 4, ал. 1 и чл. 119 от Конституцията на Република България - т. II.7 от искането на народните представители

Искането за отмяна на оспорения текст се обосновава с доводите относно противоконституционността на създаването на дисциплинарния състав.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.1 от становището.

1.24. По § 71

§ 71, с който е изменен чл. 196, ал. 1 от ЗСВ, е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 3 от Конституцията на Република България - т. II.12 от искането на народните представители.

В искането се твърди, че компетенцията на Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция да изпълнява бюджета на съдилищата с изключение на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, противоречала на принципа на разделението на властите и на Решение No 18 на Конституционния съд на Република България от 1993 г.

Изменението в текста, направено с оспорения § 71 относно изпълнението на бюджета, се отнася единствено до замяната на думите "Главната прокуратура" с "главния прокурор" и до заличаването на Националната следствена служба. Следователно ако § 71 бъде обявен за противоконституционен, ще се възстанови текстът на отменения чл. 196, ал. 1 от ЗСВ, който също предвижда, че Министерството на правосъдието изпълнява бюджета за останалите съдилища. В този смисъл доводите в искането са несъотносими към оспорваните промени в текста.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

1.25. По § 74 от Преходните и заключителни разпоредби

§ 74, съгласно който следствените арести преминават към Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция, е

оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 81, чл. 128 и чл. 119 от Конституцията на Република България.

1.25.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 81 от Конституцията на Република България - т. 1.2 от искането на народните представители

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.2 от становището.

1.25.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 119, ал. 1 и чл. 128 от Конституцията на Република България и с принципа за разделение на властите - т. II.11 от искането на народните представители

В искането се твърди, че преминаването на следствените арести към Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция създавало опасност от вмешателство в работата на независимата съдебна власт.

От искането не става ясно по какъв начин изпълнителната власт ще се намеси в правораздавателната дейност, ако в съответствие с чл. 106 от Конституцията поеме стопанисването и поддръжката на следствените арести, така, както е било и е в момента със съдебните сгради и със затворите. При това в искането не се оспорва например съществуването на фонд "Съдебни сгради" и фонд "Затворни сгради" към Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция. В случая става дума единствено за съобразяване на съществуващото положение с чл. 106 от Конституцията, съгласно който изпълнителната, а не съдебната власт, организира стопанисването на държавното имущество.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

1.26. По § 81 от Преходните и заключителни разпоредби

§ 81 е оспорен като противоконституционен поради противоречие с чл. 88, ал. 1, чл. 130, ал. 1 и 4 във връзка с чл. 117, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България.

1.26.1. Относно твърдението за противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. I.1 от искането на народните представители и т. 1 от искането на главния прокурор

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.1 от становището.

1.26.2. Относно твърдението за противоречие с чл. 130, ал. 1 и 4 във връзка с чл. 117, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България - т. II.1 от искането на народните представители и т. 17 от искането на главния прокурор

В исканията се твърди, че текстът в нарушение на чл. 130, ал. 4 от Конституцията предвиждал предсрочно прекратяване на мандата на членовете на ВСС, както и че в нарушение на чл. 130, ал. 1 предвиждал образуването на нов ВСС с избирането на две трети от членовете му.

Според нас в случая няма основание да твърди, че са нарушени посочените конституционни текстове. Прекратяването на мандата на ВСС е допустимо, тъй като това се прави с цел привеждане на съдебната система в съответствие с чл. 126, ал. 1 и 2 на Конституцията. Съществуващата досега структура на прокуратурата не бе съобразена с чл. 126, ал. 1 от Конституцията, който постановява, че структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата. Следователно Конституцията изисква съществуване на отделни структури на прокуратурата към Върховния касационен съд и към Върховния административен съд, тъй като това са два различни органа на съдебната власт и две различни съдилища. От друга страна чл. 126, ал. 2 от Конституцията не предвижда съществуването на единна главна прокуратура, а на главен прокурор като орган на съдебната власт.

С Решение No 3 от 1992 г. по к. г. No 30 от 1991 г. Конституционният съд се е произнесъл по подобен случай, като е приел, че привеждането на Закона за Висшия съдебен съвет в съответствие с конституционния текст (чл. 130, ал. 2) е основание за избиране на нов ВСС. Следователно привеждането на ЗСВ в съответствие с чл. 126, ал. 1 и 2 от Конституцията също е основание за избиране на нов ВСС.

Все в същото решение Конституционният съд е приел, че няма пречка до попълването на ВСС по предвидения в Конституцията на Република България ред той да работи в по-малък състав и това не е в противоречие с чл. 130, ал. 1 от Конституцията на Република България. В този смисъл текстът на § 81, че новият ВСС се счита за образуван

след като бъдат избрани две трети от неговите членове, не е противоконституционен.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

2. По искането за обявяване на противоконституционността на разпоредби от ЗСВ

2.1. Чл. 3, ал. 3 - т. 5 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че закриването на районните следствени служби било противоконституционно и се посочва, че Конституционният съд в мотивите си в Решение No 6 от 1993 г. по к. д. No 4 за 1993 г. определял следствието като самостоятелно звено в съдебната система.

Позоваването на решението на Конституционния съд е неточно, тъй като употребеният израз "обособено звено" се отнася не за следствието, а за Националната следствена служба, която към момента на постановяването на решението е била действително такова звено. Но в същото решение Конституционния съд изрично се е произнесъл, че Конституцията не урежда структурата и взаимоотношенията на следствието и това трябва да се направи с устройствения закон.

По посочените съображения, както и по съображенията, посочени в т. 1.6.2 от становището считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.2. Чл. 17, ал. 2 в частта му относно израза "шест, прокурорите - трима, а следователите - двама" - т. 11 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че с този текст се създавало основание за предсрочно прекратяване на правомощията на членовете на ВСС.

Чл. 17, ал. 2 от ЗСВ обаче няма нищо общо с предсрочното прекратяване на правомощията на членовете на ВСС, а урежда броя на членовете на ВСС, които се избират от различните органи на съдебната власт. В този смисъл доводите в искането са несъотнесими към оспорвания законов текст и искането е неоснователно.

2.3. Чл. 18, ал. 1, изречение четвърто в частта "главния прокурор" - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че текстът в оспорената му част бил лишен от логика и смисъл, тъй като предвиждал едно лице да организира отделно събрание за избиране на делегати.

Конституционния съд в Решение No 7 от 1994 г. по к. г. No 10 за 1994 г. е казал, че известни несъвършенства от правно-техническо естество не трябва да пречат да се търси вложеният в закона разум. В тази връзка и по съображенията, посочени в т. 1.7.2 от становището, считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.4. Чл. 27, ал. 1, т. 6 в частта ѝ "председателите на Върховния касационен съд и Върховния административен съд и министъра на правосъдието и правната евроинтеграция" - т. 2 и 9 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че оспорената част от текста противоречала и взаимно се изключвала с чл. 134, ал. 3 от ЗСВ, както и че противоречала на чл. 127, т. 1 и чл. 126, ал. 2 от Конституцията.

Твърдението за противоречието и взаимното изключване на двата законови текста е неосновано, но дори и да се приеме, че има такова противоречие, в конкретния случай няма пречка то да бъде отстранено по пътя на тълкуването. Както вече беше посочено, Конституционният съд в Решение No 7 от 1994 г. по к. г. No 10 за 1994 г. е казал, че известни несъвършенства от правно-техническо естество не трябва да пречат да се търси вложеният в закона разум.

Неосновано е и твърдението, че текстът нарушавал Конституцията, тъй като чл. 132, ал. 2 от Конституцията изрично препраща към закон относно случаите на снемане на имунитета. При това текстът преди допълването му поставяше главния прокурор в привилегировано положение по отношение на останалите съдии, прокурори и следователи - само за главния прокурор не съществуваше правна възможност да бъде снет имунитета, независимо дали са налице предвидените в Конституцията условия за това, доколкото нямаше друг орган, който да може да направи предложение за това.

По посочените съображения, както и по съображенията, посочени в т. 1.8.3 от становището, считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.5. Чл. 30, ал. 2 - т. 6 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че правомощията на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция да прави предложения пред Висшия съдебен съвет по чл. 27, ал. 1 от закона, нарушавали кадрова независимост на съдебната власт.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.8.3 от становището.

2.6. Чл. 30, ал. 4 в частта ѝ "а по т. 1, буква "б", т. 6 и 7 заповедите се издават от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция" - т. 12 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че била недопустима намесата на представител на изпълнителната власт в трудовите правоотношения между магистратите от една страна и Висшия съдебен съвет и съответния ръководител от структурите на звената на съдебната власт.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.9.2 от становището.

2.7. Чл. 34, ал. 2 в частта ѝ "пред състав от трима съдии от Върховния касационен съд и двама съдии от Върховния административен съд, избрани от Висшия съдебен съвет" - т. 18 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че изменението на чл. 34, ал. 2 от ЗСВ противоречало на принципите, прогласени в чл. 117, ал. 2, чл. 121, ал. 1 и чл. 119 от Конституцията.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.2 от становището.

2.8. Чл. 36, ал. 6, изречение първо - т. 10 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че запазването на статута на несменяемост на главния инспектор противоречало на чл. 129, ал. 3 от Конституцията.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.11.3 от становището.

2.9. Чл. 53, ал. 2 - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 53, ал. 2 от ЗСВ, съгласно който към съдилищата има и прокуратури, противоречал на чл. 111, ал. 1 и чл. 112 от същия закон, съгласно които прокуратурата била единна и централизирана.

В случая няма противоречие между посочените законови текстове, тъй като второто изречение в чл. 112 от ЗСВ пояснява в какво се изразява единството и централизацията на прокуратурата - всеки прокурор е подчинен на по-горестоящия по длъжност, а всички - на главния прокурор. От друга страна именно Конституцията изисква структурата на прокуратурата да бъде в съответствие с тази на съдилищата и в този смисъл текстът не противоречи нито на конституционните текстове, нито на разпоредбите в ЗСВ.

2.10. Чл. 58, ал. 4, чл. 67, ал. 2, чл. 74, ал. 3, чл. 82, ал. 3 - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че оспорените текстове от ЗСВ, съгласно които към съдилищата били прикрепени прокуратури, противоречали на текстовете на чл. 111, ал. 1 и чл. 112, изречение първо от същия закон.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 2.9 от становището.

2.11. Чл. 84, ал. 2 - т. 19 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че текстът противоречал на чл. 150, ал. 1 от Конституцията, тъй като правомощието по чл. 150, ал. 2 от Конституцията се упражнява от състави на Върховния касационен съд и

на Върховния административен съд, а по ал. 1 - от представителните им органи.

Редакцията на оспорения текст е напълно съобразена с чл. 150, ал. 2 от Конституцията, поради което считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.12. Чл. 93, ал. 3 - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 93, ал. 3 от ЗСВ противоречал на текстовете на чл. 111, ал. 1 и чл. 112, изречение първо от същия закон.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 2.9 от становището.

2.13. Чл. 95, т. 3 - т. 19 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 95, т. 3 противоречал на чл. 150, ал. 1 от Конституцията на Република България относно правомощията за сезиране на Конституционния съд.

Чл. 95, т. 3 след изменението му с § 25 от ЗИДЗСВ не урежда материята относно сезирането на Конституционния съд по чл. 150, ал. 1 от Конституцията, поради което не би могъл да противоречи на този конституционен текст.

2.14. Чл. 96, ал. 2 в частта ѝ "от прокуратурата при Върховния административен съд" и чл. 97, ал. 1 в частта ѝ "прокуратурата при Върховния административен съд" - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че оспорените текстове от ЗСВ противоречали на текстовете на чл. 111, ал. 1 и чл. 112, изречение първо от същия закон.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 2.9 от становището.

2.15. Чл. 111 - т. 3 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 111 от ЗСВ противоречи на чл. 126, ал. 2 от Конституцията на Република България, тъй като Конституцията въздига принципа за единство и централизация на прокуратурата.

Подобен извод не може да бъде подкрепен. Както вече бе посочено, съществуващата досега структура на прокуратурата не бе съобразена с чл. 126, ал. 1 от Конституцията който постановява, че структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата. Следователно Конституцията изисква съществуване на отделни структури на прокуратурата към Върховния касационен съд и към Върховния административен съд, тъй като това са два различни органа на съдебната власт. От друга страна чл. 126, ал. 2 от Конституцията не предвижда съществуването на единна главна прокуратура, а на главен прокурор като орган на съдебната власт.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

2.16. Чл. 114, ал. 3 в частта ѝ "това е предвидено в закон" - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 114, ал. 3 от ЗСВ противоречал на чл. 114, ал. 1 от същия закон. Двамата текста обаче уреждат различни хипотези - ал. 1 урежда надзора за законност и методическото ръководство, които осъществява главният прокурор върху дейността на всички прокурори, а ал. 3 урежда условията за възлагане на правомощията на главния прокурор на заместник - главните прокурори при двете върховни прокуратури. При това положение не би могло да се твърди, че има противоречие в текстовете и искането в тази му част е неоснователно.

2.17. Чл. 114, ал. 5 - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 114, ал. 5 от ЗСВ противоречал на чл. 111, ал. 1 от същия закон.

Двата текста уреждат различна материя - чл. 114, ал. 5 урежда правния статут на прокуратурата, а чл. 111, ал. 1 урежда структурата

й, поради което не би могло да се твърди, че има противоречие между тях и искането в тази му част е неоснователно.

2.18. Чл. 116, ал. 1 относно думата "непосредствено" - т. 13 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че изискването актовете на прокурора да бъдат обжалвани пред непосредствено по-горестоящата прокуратура, ограничавало главния прокурор в правомощието му да осъществява надзор за законност върху актовете на всички прокурори.

Надзорът за законност и методическото ръководство, което осъществява главния прокурор, не могат да бъдат сведени до възможността пред главния прокурор да бъдат обжалвани актовете на всички прокурори. Текстът разпределя правомощията между прокурорите в съответствие с установената йерархия и централизация в прокуратурата и не противоречи на конституционен текст, поради което искането в тази му част е неоснователно.

2.19. Чл. 116, ал. 4 и 5 - т. 14 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че с оспорваните текстове конституционното правомощие на прокурора да прекратява наказателното производство се отнемало и се предоставяло на съда в противоречие с чл. 119, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от Конституцията. Същевременно в противоречие с § 4 от Преходните и заключителните разпоредби на Конституцията процесуални норми се включвали в устройствен закон.

Оспорените текстове уреждат разпределянето на правомощията в съдебното производство между различните органи на съдебната власт и в този смисъл те не са процесуални, а са устройствени, и съответно систематичното им място е именно в ЗСВ. Именно и поради това те препащат към Наказателно-процесуалния кодекс. От друга страна нямат основание и твърденията, че конституционни правомощия на прокуратурата се отнемали и се предоставяли на съда, тъй като прекратяването на наказателното производство не е изрично посочено като правомощие на прокуратурата в чл. 127 от Конституцията. При това съгласно Конституцията правораздаването се осъществява от съдилищата, а прокуратурата е една от страните по спора, което дава основание да се приеме, че текстът допринася за привеждане на устройството на съдебната власт в съответствие с Конституцията.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

2.20. Чл. 116, ал. 4 - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че чл. 116, ал. 4 противоречи на смисъла и на съдържанието на чл. 117 от ЗСВ, тъй като прокурорът става зависим в своята дейност от съда.

Оспорваният текст не прави прокурора зависим от съда, а разпределя правомощията при осъществяването на наказателното производство. И по действащия Наказателно-процесуален кодекс се предвижда, че съдът може да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за допълнително разследване, но никой не би могъл да твърди сериозно, че това накърнява независимостта на прокурора, нито пък се оспорва конституционосъобразността на тези правомощия на съда.

По посочените съображения, както и по съображенията, посочени в т. 2.19 от становището, считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.21. Чл. 119, ал. 2 относно израза "и закона" - т. 2 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че с допълването на думите "и закона". текстът става неясен.

В искането се смесват две различни понятия "незаконосъобразност" и "незадължителност" и се правят изводи, които изобщо не следват от оспорения текст. Не би могло да се твърди сериозно, че изричното препращане към закона при осъществяването на правомощията на прокурорите води до неяснота и съответно до нарушаване на Конституцията. Напротив, препращането към закона определя безусловно законосъобразността като задължителната рамка, в която всеки прокурор следва да изпълнява функциите и задълженията си.

По посочените съображения считаме искането в тази му част за неоснователно.

2.22. Чл. 122, ал. 1 и чл. 123, ал. 4 - т. 5 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че оспорените текстове, с които се ликвидирала Националната следствена служба, са противоконституционни.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.6.2 от становището.

2.23. Чл. 132, ал. 1, т. 5 относно думата "граждански" - т. 20 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че оспореният текст относно думата "граждански" бил нарушение на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (поради безсмислието му) и на чл. 16, чл. 23 и чл. 54, ал. 2 от Конституцията.

В случая няма никакво противоречие с посочените конституционни текстове. Съгласно чл. 133 статутът на съдиите, прокурорите и следователите се уреждат със закон и няма пречка законодателят да въведе изисквания, като посочените в чл. 132, ал. 1, т. 5, като при това текстът не само не ограничава, а изрично подчертава възможността магистратите да извършват научна и преподавателска дейност.

В този смисъл оспореният текст е съобразен с Конституцията на Република България и няма основание за обявяването му за противоконституционен.

2.24. Чл. 132, ал. 2 - т. 21 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че с текста се създава неравенство пред закона, основано на лично и обществено положение, изразяващо се в създаване на привилегии за магистрати, заели определени длъжности.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.16.2 от становището.

2.25. Чл. 169, ал. 1, т. 5 - т. 15 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че предвиденото в текста дисциплинарно наказание по своя характер било принудително въдворяване в друго

населено място, различно от местожителството му, поради което противоречи на чл. 35, ал. 1 от Конституцията.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.18.3 от становището.

2.26. Чл. 171, ал. 2 - т. 8 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че правомощието на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция да прави предложение за възбуждане на дисциплинарно производство противоречало на чл. 8, чл. 117, ал. 2 и чл. 56 от Конституцията.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.8.3 от становището.

2.27. Чл. 172 - т. 7 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че обръщането на внимание на магистратите от представител на изпълнителната власт било недопустимо, тъй като нарушавало разделението на властите и независимостта на съдебната власт.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.20.2 от становището.

2.28. Чл. 180, ал. 1 - т. 18 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че формирането на съдебен състав от трима съдии от Върховния касационен съд и двама съдии от Върховния административен съд било фактически създаване на извънреден съд.

Считаме искането в тази му част за неоснователно по съображенията, посочени в т. 1.10.2 от становището.

2.29. Чл. 196, ал. 1 в частта ѝ "и Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция - за останалите съдилища и следствени служби" - т. 16 от искането на главния прокурор

В искането се твърди, че текстът на чл. 196, ал. 1 в частта ѝ "и Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция - за останалите съдилища и следствени служби" противоречи на чл. 8 и чл. 117, ал. 2 и 3 от Конституцията, тъй като съдебната власт е независима и има самостоятелен бюджет.

Считаме, че самостоятелността на бюджета на съдебната власт, предвидена в чл. 117, ал. 3 от Конституцията, е достатъчно охранена с разпоредбите на чл. 196, ал. 1, 2 и 3 от ЗСВ и на Закона за устройството на държавния бюджет. От друга страна възложените на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция функции с оспорения текст са в съответствие с чл. 106 от Конституцията, съгласно който Министерският съвет ръководи изпълнението на държавния бюджет. След като бюджетът на съдебната власт е приет със закон, нито Министерският съвет, нито министърът на правосъдието и правната евроинтеграция или министърът на финансите биха могли да накърнят самостоятелността на бюджета на съдебната власт по един или друг начин, тъй като те са безусловно длъжни да изпълнят закона така, както е приет от Народното събрание.

Предвид гореизложеното считаме, че искането на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 133 от 1998 г.) и от Закона за съдебната власт (ЗСВ) и искането на 49 народни представители за обявяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 133 от 1998 г.) са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

МИНИСТЪР - ПРЕДСЕДАТЕЛ:

